

JIŘÍ KARÁSEK

PODZIMNÍ DĚŠŤ

Podzimní déšť

(sci-fi novela)

Jiří Karásek

I – Suzanne

V Big Red zrovna hrála nějaká živá kapela, takže tam skoro nebylo k hnutí. Byl o něco vyšší než většina zde přítomných, přesto si na moment stoupl na špičky. Zorientoval se a došel k baru, kde si vzal Guinnesse a protlačil se blíž k pódiu. Hráli docela dobře. Něco ho zaujalo v periferním pohledu. Byl to spíš pocit, než že by uviděl něco konkrétního. No jistě. Už zase, napadlo ho. Skoro se tam nechtěl podívat. Věděl, jak ty jeho „pocity“ často končí, ale nakonec stejně očima sklouzl odhadovaným směrem. A byla tam.

Štíhlá, až útlá a vysoká skoro jako on sám, v přiléhavých tmavě modrých džínsech, nad výraznými lícními kostmi velké, skoro synteticky zelenomodře žhnoucí oči, zvláštní odstín pleti, na hlavě sametově černý účes, vzdáleně připomínající dredy. Snažil se myslet na svůj úkol, ale v takových situacích se mu krev obvykle nahrnula do orgánu, kterým se toho moc nevymyslí. Zachytila jeho pohled a také si ho zvědavě prohlédla. Pak se otočila zpátky, zřejmě ke kamarádce, se kterou tam byla.

Počkej sakra, nebylo na ní něco divného? Co když na očích nemá čočky a dredy nejsou dredy, ale... receptory...? Jören před válkou s Areschlochany s jednou Lesuriotkou chodil. Skoro ho překvapilo, že tahle se tu zřejmě ani nemaskuje. I když v tomhle prostředí je vlastně možná pro Pozemšťany nenápadnější takhle. Sám se maskovat

nemusel. Isarňané jsou lidem, zejména evropského typu, tak podobní, že by je od sebe oblečené na první pohled sám nerozeznal.

Šel k baru a koupil dvě sklenice ginu. Přišoural se k neznámé a podáváje jí jednu ze sklenic, naklonil se k jejímu uchu a řekl prostě:

„Ahoj, já jsem Jörgen,“ schválně si přidal „g“, aby jméno znělo pozemštěji.

Zatvářila se překvapeně, ale sklenici si vzala.

„Jörgen? To je trochu zvláštní jméno. Jörgena ještě neznám.“

Nemýlil se, napadlo ho. Tenhle přízvuk už slyšel.

„Jsi z daleka?“ zeptala se.

Modrozelené oči ho zřetelně podrobovaly skenování.

„Ani ne,“ odpověděl, „jenom kousek přes Severní moře. Sverige, tedy Švédsko,“ snažil se, aby přízvuk, který tak jako tak v angličtině má, zněl co nejvíc skandinávsky.

„Aha,“ kývla hlavou, „tam se asi budu muset někdy podívat.“

Dívala se mu přímo do očí. Pak se usmála.

„Suzanne, vlastně jsem se sama ještě nepředstavila. A co děláš v Londýně?“

Položil jí ruku kolem ramen. Nebránila se tomu.

„Hrajou sice hezky, ale znám tu nedaleko místo, kde se snad dá celkem slušně najíst a já jsem vlastně celej den nejedl. A taky se tam podstatně líp uslyšíme.“

„Tak schválně, jestli myslíš to samé místo, co já.“

Vyklouzla mu rameny a otočila se k dívce, která ji doprovázela. Ta byla celkem jistě Pozemšťanka. Přitažlivá drobnější blondýnka s přidrzlým pohledem. Něco si v rychlosti pověděly a blondýnka

udělala povzbudivé gesto. Pak se k němu obrátila zpátky s výrazem, který jasně říkal: „Tak jdeme!“

El Molino bylo jenom za rohem od Big Red, takže cestou si toho moc neřekli. Jören jen několikrát bezděčně sjel očima k jejím nohám. Připadaly mu neuvěřitelně sexy. Dlouhé a štíhlé, ne úplně sterilně rovné. Měly prostě ten tvar, který způsoboval, že se mu vařila krev.

Když vcházeli dovnitř, Suzanne se zasmála: „Jo, přesně tohle jsem si myslela.“

„Už jsi tu byla?“

„Párkrát, ty?“

„Já nikdy.“

Sedali si ke stolu.

„Vlastně jsem to jen viděl cestou sem a dostal jsem hlad. A o španělském jídle toho moc nevím. Tak doufám, že mi něco doporučíš.“

„Takže do Big Red jsi šel jenom na lov?“ zase se mu zpřima dívala do očí s výrazem zvláštní napjatosti, který je pro Lesuriotky tak typický.

Její přítomnost pochopitelně nechala vyplout staré vzpomínky na Bastet, Lesuriotku se kterou se před mnoha lety sblížil na společné misi mimo Galaxii. A ano, v jistém ohledu mu připomínala i Anneh. Jeho poslední ex. Ta byla Isarňanka, jako on.

S pokrovou tváří opětoval její pohled a shodou okolností zcela po pravdě odpověděl: „Vůbec ne!“

„Začala bych polévkou gaspacho,“ vrátila se Suzanne k jídlu. Natáhla se k němu přes stůl a důvěrně mu sdělila, že se obvykle jí studená.

„A pak?“

„Pak? To záleží, jak moc se se mnou chceš líbat.“

Jören povytáhl v mírném překvapení levé obočí.

„Protože já si dám spaghetti ala botarga a v nich je česnek. Spousta česneku. A když si nedáš nic s česnekem, nebudeš se se mnou chtít líbat.“

„To zní jako plán,“ zazubil se a objednal si to samé. Jen doufal, že to jeho vnitřnosti vydrží.

Pozemské jídlo a pití mu sice chutnalo, ale protože se chemické složení pozemské stravy přeci jen trochu lišilo od isarnské, míval pravidelně, obzvlášť na začátku pobytu, jisté trávicí potíže. Zkrátka z něj pak občas produkty trávení pod tlakem vycházely v příliš řídké formě.

Venku se pomalu šerilo a spustil se takový ten neustávající říjnový déšť a on pobaveně sledoval, jak se Suzanne snaží nenápadně do své polévky gaspacho nasypat celý obsah slánky. Lesurioti totiž mají jiný způsob distribuce a využití sodíku na buněčné úrovni, než Pozemšťané nebo Isarnané a protože v jejich domovině se sladká tekoucí voda prakticky nevyskytuje, běžně pijí slanou vodu.

„Takže,“ pohlédla na něj, když vzniklou solanku dojedla, „nedopověděl jsi mi, co tu vlastně děláš.“

„Turistu,“ odpověděl Jören přesvědčivě, „teda víceméně.“

„Víceméně?“

„Jo,“ přisvědčil, „krom toho bych si tu chtěl někde na okruhu zaplatit nějaký pokročilejší kurs jízdy na motorce,“ rozhodně nelhal. Docela ho po dnešním pádu bolelo rameno.

„Na to už zrovna nebude počasí,“ upozornila ho.

„Nejsem sluníčkový jezdec,“ ušklíbl se.

„Možná bych tě mohla něco naučit i sama.“

„Ty jezdíš?“

„No docela jo,“ na chvíli se odmlčela, když číšník přinesl hlavní chod.

„Pojedu příští rok na jaře Tourist Trophy. Doufám, že ti to něco říká.“

„No teda,“ obdivně hvízdla, „tak to budu rád, když mi něco ukážeš. Můžeš hned zítra?“

Otřela si rty ubrouskem a mávla rukou.

„Asi sotva, díval ses ven? Nevýhoda Anglie.“

„No jo, jistě.“

V Duirském království na Isarně, odkud pocházel, také často přšelo, tak tomu nevěnoval až takovou pozornost.

„A co vlastně děláš? Myslím, jako čím se živíš?“

„Jsem štetka, máš prachy?“ vyprskla v smích, který odhalil silné a zvláštním způsobem zašpičatělé zuby se sotva postřehnutelným zeleným nádechem, jaké Lesurioti mají.

Pak trochu znuděným hlasem pokračovala: „Ne, doufám, že si to o mě nemyslíš. Dělá design pro grafické studio. Co děláš ty?“

„Já vlastně taky dělám tak trochu design,“ odpověděl ne vlastně až tak úplně pravdivě, ale také to nebyla vyloženě lež, „strojů.“

Dala si sklenku červeného vína a on pivo. Nevypadá to, že by měla něco společného s těmi, co nám zatápěli u osmé planety, přemýšlel. Tak co tu sakra dělá? Tak jako tak spolu asi skončíme v posteli, takže brzy zjistí, že jsem Isarňan. Mohl bych jí to říct hned, ale musím taky myslet na svou misi. Když bude překvapená, bude upřímnější. Při konfrontaci s něčím nečekaným mají Lesurioti sklon ke zkratovitému jednání.

Objednal si další pivo a byl si dvakrát odskočit. Usmál se, když si uvědomil, jak pomalu usrkává svou jednu skleničku a jak předstírá, že si také musí odskočit. Lesurioti toho moc nevypijí, nejsou k tomu fyzicky uzpůsobeni.

Vzal ji za ruku a hladil jí dlaň a zápěstí. Čekal, že se bude snažit rukou uhnout, protože ačkoliv to kupodivu často uniká pozornosti, mají Lesurioti na rozdíl od Pozemšťanů i Isarňanů na rukou šest štíhlých a dlouhých prstů. Neuhnula.

Dívala se mu do očí a on si plně uvědomoval vzdálenost jejich světů i momentální prolnutí přítomností. Podobně to cítil s Bastet, jenže jejich krátké splynutí tehdy přerušil fakt, že ona chtěla děti, což s Isarňanem pochopitelně mít nemohla.

Přesedl si naproti k Suzanne a vzal ji rukou kolem pasu. Cítil, jak hluboce dýchá, cítil její blízkost a vůni. Otřel svou tvář s několikadenním strništěm o její. Jejich rty se dotkly. Zatím nic víc.

„Támhle mám auto,“ řekla, když vycházeli z restaurace.

Byl to třídvéřový, metalicky tmavě modrý Mini Cooper s černou střechou a doplňky. Došli k němu a jejich ústa se setkala. Hluboce.

Přitiskla se k němu a zvedla pravé koleno. Rukama uchopil její pevný a dokonale tvarovaný zadeček. Přemýšlel, jak je možné, že polibek je vyjádřením sympatií mezi lidskými, tedy humanoidními, bytostmi u tolika kultur napříč Galaxií.

„Pojed’ se mnou,“ zašeptala mu do ucha.

Nastoupili. V radiu hráli Rain Fall Down od Rolling Stones. Pomyslel si, že náhoda bývá zcela jistě ovlivněna okolnostmi. Ať už to v důsledku znamená cokoli.

Suzanne vyjela z řady zaparkovaných aut a energicky se proplétala kluzkými londýnskými ulicemi. Se zájmem sledoval její úsporné a přesné zásahy do řízení a říkal si, že jestli opravdu pojede příští rok T Trophy, klidně by si na ni vsadil.

„Nevzpomínám si, že bych někdy potkal ženskou, která umí takhle řídit,“ hrál dál svou „pozemskou“ hru.

Lesurioti mají velmi ostré smysly a jejich reakční doba je dokonce lepší než u Isarňanů. Dlužno podotknout, že byla dobrá i ve srovnání se zástupci svého druhu. Tedy pokud to dovedl posoudit. Ale poznámka ji potěšila, krátce se zasmála takovým zvláště přitlumeným zvonivým zvukem.

„To víš, léta dřiny a odříkání.“

Dojeli do zanedbanější čtvrti, kde zastavila před obytným blokem. Evidentně taky nechtěla vzbuzovat pozornost nějakými extravagancemi. Rozpršelo se ještě víc. Sundal svou bundu a než došli ke vchodu, držel ji Suzanne nad hlavou.

Odemkla a vklouzli do chodby. Byl to klasický starý činžák obývaný kolikrát pochybnými existencemi a s nepořádkem a

zápachem na chodbách. Vyšli do třetího patra a Suzanne odemkla dobře zabezpečené dveře.

„Pojď.“

Dlaněmi pohladil její tváře a jazykem opět pronikl mezi rty. Rozepnul jí blůzku a nechal spadnout na podlahu.

„Počkej,“ řekla přerývaně, „přece to nebudeme dělat tady na chodbě.“

Zavedla ho dál do bytu. Nebyl úplně malý a měl vysoké stropy, ale jak bylo v těchto starých domech obvyklé, nehospodařil s prostorem zrovna účelně. Za dveřmi byla dlouhá zelenkavě vymalovaná chodba se dveřmi do koupelny a na toaletu, naproti vstupním dveřím komora a dál po pravé ruce dveře do kuchyně. V kuchyni si všiml jízdního kola, které asi nebylo příliš používané, za kuchyní byl obývací pokoj spojený s ložnicí. Byl zařízen prostě. Pohovka, konferenční stolek, na pracovním stole počítač, naproti pohovce plochá televize a vedle ní pohodlná postel. Zřejmě si byt pronajala už takhle zařízený. Její osobní věci, například pár kousků oblečení přehozených přes opěradlo židle, se sem svou převládající tmavě modrou a purpurovou barvou viditelně nehodily.

Odhodil svou bundu, sundal jí tričko a jazykem sjel po břišku až k zapínání kalhot. Dlaněmi ho uchopila za hlavu a pohybem, který nepřipouštěl odpor, ho přiměla se opět postavit.

V univerzálním interprostorovém gestu si přiložila ukazováček ke rtům a pak sama promluvila: „Asi chceš sundat i to ostatní, ale varuju tě. Možná že to, co pod tím najdeš, nebude přesně co tam očekáváš. Nediv se prosím a nečekej vysvětlení, nedostaneš ho. Nebo pokud ti